

Arrest

**nr. 50 683 van 3 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2010, houdende de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2010 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en België binnengekomen te zijn op 8 juli 2010. Zij diende de volgende dag een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Bij nazicht van de Europese Vision-databank bleek verzoekende partij een Italiaans visum te hebben verkregen. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 27 augustus 2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten bij toepassing van artikel 94 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend. Op 28 oktober 2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord ontvangen zodat de wettelijke termijn was overschreden en gelet op artikel 18(6) van vermelde Verordening Italië de verantwoordelijke staat was voor de behandeling van de asielaanvraag. Op 28 oktober 2010 hebben de Belgische autoriteiten Italië via een Tacit Agreement hiervan op de hoogte gesteld. Op 28 oktober 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing.

“ (...)

Betrokkene verklaarde op 08.07.2010 in België te zijn toegekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 17.09.1976 in Jerevan en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 07.05.2010 een visum type C (115974159) voor toeristische doeleinden werd afgegeven.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 15.07.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde dat zij op 26.06.2010 per vliegtuig van Jerevan (Armenië) naar Sint Petersburg (Russische Federatie) vloog. Van 26.06.2010 tot 05.07.2010 zou betrokkene bij een jeugdvriend verbleven hebben om vervolgens per wagen naar Grodno in Wit-Rusland te reizen. Op 06.07.2010 zou betrokkene bij Polen de grens zijn overgestoken met behulp van Poolse smokkelaars en via Duitsland naar België gereisd zijn waar hij op 08.07.2010 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde in een bijkomend gehoor op de DVZ op 8.10.2010 dat zij een visumaanvraag had ingediend bij de Italiaanse ambassade en dat hij een visum verkregen heeft maar dat zij dit niet gebruikt zou hebben omdat ze ziek geworden was. Betrokkene verklaarde eveneens dat haar binnenlands paspoort bij de smokkelaar in Sint Petersburg bleef.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 27.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§4 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Op 28.10.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18.1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18.7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 28.10.2010.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene eerder tijdens haar interview op DVZ van 15.07.2010 verklaarde dat zij niet in het bezit was van een verblijfsdocument of visum voor België (DVZ, gehoor 15.07.2010, vraag 22) en evenmin voor een andere lidstaat van de EU (DVZ, gehoor 15.07.2010, vraag 23) of een eventueel derde land (DVZ, gehoor 15.07.2010, vraag 24). Tijdens haar bijkomend gehoor op de DVZ van 28.10.2010 verklaarde betrokkene vervolgens dat zij wel een Italiaans visum had gevraagd en gekregen, maar niet gebruikt zou hebben (DVZ, bijkomend gehoor, 28.10.2010, vraag 4). Deze opeenvolgende verklaringen zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen en ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Daarnaast dient aangaande betrokkenes verklaringen

dat zij een visum bij de Italiaanse ambassade heeft aangevraagd om na haar huwelijk bij haar schoonouders op bezoek te komen, dit ook gekregen heeft maar het nooit gebruikt heeft om dat betrokkene ziek werd, (DVZ, bijkomend gehoor 28.10.2010), te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkel moment heeft kunnen aantonen dat zij dit visum niet gebruikt zou hebben om het Schengen-gebied te betreden. Louter verklaren dat dit niet het geval is, volstaat niet. Er kan op zijn minst verwacht worden dat betrokkene dit dan op concrete wijze kan aantonen, quid non.

Het is bijkomend bijzonder merkwaardig te moeten vaststellen dat betrokkene paspoort volgens haar verklaringen op de DVZ (DVZ, gehoor 15.07.2010, vraag 21) bij de smokkelaar zou zijn gebleven in Sint-Petersburg en betrokkene gedurende haar asielprocedure op geen enkel moment haar paspoort of nog maar een kopie kon vertonen op de DVZ maar vervolgens in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 plots bij monde van haar advocate Meester V.V. (...) wel een kopie van twee pagina's van haar Armeens paspoort kan voorleggen. Dat betrokkene blijkbaar op zijn minst in het bezit is van kopies van twee pagina's van haar paspoort is al merkwaardig aangezien zij deze nooit eerder vertoonde tijdens haar asielprocedure en dat deze kopies enkel in het kader van haar procedure 9ter opduiken. Dat betrokkene plots op zijn minst twee pagina's met persoonsgegevens van haar paspoort blijkt te bezitten die zij nooit eerder toonde, laat dan ook ernstige vermoedens ontstaan over de verklaringen van betrokkene dat haar paspoort bij de smokkelaar in Sint-Petersburg is gebleven, temeer daar zelfs indien betrokkene deze kopies zelf genomen zou hebben voor zij het paspoort afgaf aan de smokkelaar in Sint-Petersburg, zij deze kopies op zijn minst had dienen neer te leggen op het moment dat zij asiel vroeg in België, quid non. Er dient dan op basis van het voorgaande ook te worden aangestipt dat betrokkene blijkbaar bewust tracht om bepaalde informatie achter te houden voor de Belgische autoriteiten die haar asielverzoek onderzoeken. Deze houding valt in het geheel niet te rijmen met de verplichting van de asielzoeker om de autoriteiten die haar asielverzoek onderzoeken te voorzien van alle mogelijke elementen die een correcte beoordeling van het asielverzoek mogelijk maken. Betrokkene ondergraaft met een dergelijke houding de geloofwaardigheid van het geheel van haar verklaringen.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene's asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene werd tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ op 28.10.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij naar België kwam. Betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat haar schoonouders S.F. (...) en S. (...) (beiden o.v. 4.855.563) in België zouden verblijven en over verblijfsdocumenten zouden beschikken (DVZ, bijkomend gehoor, 28.10.2010, vraag 1).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar schoonouders S.F. (...) en S. (...) (beiden o.v. 4.855.563) in België verblijven (gehoor DVZ, 15.07.2010, vraag 29). Uit het administratief dossier van betrokkene's schoonouders blijkt dat beiden op 03.03.2010 in kennis gesteld werden van de beslissing dat beiden gemachtigd worden tot een verblijf van onbepaalde duur. Met betrekking tot deze in België aanwezige ouders dient echter te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als haar schoonouders meerderjarig en gehuwd zijn. Betrokkene maakt aldus geen deel uit van het gezin van haar schoonouders en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat zij afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch...) van haar in België verblijvende schoonouders. Betrokkene verklaarde verder dat zij geen andere familieleden in Europa heeft (DVZ, bijkomend gehoor, 28.10.2010, vraag 1) Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij al heel lang hartkloppingen heeft (DVZ, bijkomende gehoor, 28.10.2010, vraag 2). Betrokkene heeft echter gedurende haar asielprocedure niet aannemelijk gemaakt dat zij omwille van deze problemen niet in staat zou zijn om te reizen. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van betrokkene dient verder opgemerkt te worden dat betrokkene op 04.10.2010 een aanvraag tot machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.10.2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en op 28.10.2010 rechtstreeks aan betrokkene betekend. In deze beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. En dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar haar land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM.

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9.4 en art 18.1 en art 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...)

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. Verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoekende partij aan te tonen dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

2.3. De Raad stelt vast dat aan deze vereiste is voldaan nu de bestreden beslissing dateert van 28 oktober 2010 en uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd met het oog op haar verwijdering op 8 november 2010.

3. Artikel 32, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.1. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren

die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Deze voorwaarden, waaraan cumulatief moet worden voldaan om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te horen bevelen, zijn autonome op zichzelf staande voorwaarden. Een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift volstaat bijgevolg niet (RvS 12 september 2002, nr. 110.183, RvS 24 september 2003, nr.123.393, RvS 12 september 2002, nr. 110.183, RvS 27 maart 2006, nr. 156.935). Evenmin komt het aan de Raad toe om uit de door de verzoekende partij aangebrachte overtuigingsstukken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te distilleren (RvS 28 maart 2002, nr. 105.330). Ook de loutere affirmatie een nadeel te zullen ondergaan volstaat niet als uiteenzetting (RvS 20 augustus 1997, nr. 67.714).

3.2. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aldus een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797).

3.3. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift onder de hoofding “*Moeilijk te herstellen nadeel*” het volgende:

“Verzoekster voert aan dat zij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Italië, aangezien ze te dien einde wordt vastgehouden in het gesloten centrum te steenokkerzeel;

De verwijdering heeft tot gevolg dat haar relatie in het gedrang komt en dat bijgevolg op onherstelbare wijze een inbreuk wordt gemaakt op haar fundamenteel recht op eerbiediging van haar gezinsleven, dat door verwerende partij op striktere wijze wordt geïnterpreteerd in het licht van de Dublin Verordening, terwijl de toepassing van artikel 8 EVRM ruimer is;

Dat het relatie tussen verzoekster en haar schoonouders in het licht van artikel 8 EVRM beschouwd wordt als zijnde een beschermwaardige relatie; Dat volgens het Hof het bestaan van het familieleven bepaald wordt op basis van de band van bloed- of aanverwantschap en de hechtheid van deze band; Daargelaten het gegeven dat verwerende partij niet heeft vastgesteld of voormeld familiaal leven beschermwaardig was in het licht van artikel 8 EVRM, moet worden vastgesteld dat verzoekster samenwoonde met haar schoonouders, die op wettelijke wijze verblijven in België; De aanverwantschap tussen verzoekster en haar schoonouders is officieel en bovendien zeer hecht; Ze staat in voor de verzorging van haar schoonouders, die moeilijk te been zijn;

Verzoekster meent dat de verwijdering naar Italië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt, aangezien ze voor onbepaalde tijd gescheiden wordt van haar schoonouders, die bovendien hulpbehoefstig zijn; Verzoekster meent dat de scheiding, dat van onbepaalde duur is, veel stress zal teweegbrengen in hoofde van verzoekster; Hoewel de scheiding tijdelijk KAN zijn, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat ook een tijdelijke scheiding in het licht van artikel 8 EVRM een schending kan opleveren, zeker wanneer de tijdelijke scheiding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving; Verzoekster wenst bijgevolg niet te worden gescheiden van haar schoonouders en merkt derhalve deze scheiding aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”.

3.4. Verzoekende partij verwijt de gemachtigde van staatsecretaris de bestreden beslissingen niet gemotiveerd te hebben in het licht van artikel 8 EVRM, daar waar volgens verzoekende partij haar familiale situatie genoegzaam bekend was nu haar schoonouders intussen geregulariseerd werden in België. Verder wijst verzoekende partij op haar gezondheidssituatie en die van haar schoonouders.

3.5. De verordening van de Raad van 18 februari 2003 (343/2003/EG) bepaalt zoals haar titel het aangeeft, de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door de onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze verordening wordt in het licht van artikel 8 EVRM in bepaalde artikels (7, 8, 14 en 15) gesteld dat een lidstaat verantwoordelijk kan zijn voor de behandeling van een asielaanvraag van een asielzoeker wanneer diens gezinslid daar reeds verblijft als asielzoeker of als vluchteling aldaar toegelaten is tot een verblijf of uit humanitaire overwegingen op grond van familiebanden.

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niets inbrengt tegen de bestreden beslissing daar waar ze stelt dat verzoekende partij meerderjarig is en niet behoort tot het gezin van de schoonouders zoals gedefinieerd in art. 2i van de Dublin II Verordening. Bovendien is verzoekende partij niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van de in België verblijvende familie. Verzoekende partij beperkt zich tot algemene theoretische beschouwingen en ongestaafde beweringen. De Raad dient daarbij vast te stellen dat de schoonouders van verzoekende partij in België woonden en zichzelf in Armenië en ze op reis wou naar Italië en niet naar haar schoonouders in België. Verzoekster toont evenmin aan dat haar band met haar schoonouders dermate hecht is dat de “stress” waarmee haar vertrek uit België mogelijk gepaard kan gaan bedreigend of uitzonderlijk is. Wat de in ondergeschikte orde aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet

zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS, nr. 111462 van 14 oktober 2002).

3.6. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve opgelegde voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

K. DECLERCK